

Pelerinaj Macerata-Loreto

8 iunie 2019

Doar o Prezență poate îi răspunde singurătății

«Sentimentul de singurătate apare chiar în sufletul oricărui angajament serios cu propria umanitate. Poate să înțeleagă bine aceste lucruri cel care a crezut că a găsit soluția, la o nevoie mare de-a sa, în ceva sau în cineva: și acest ceva sau cineva dispăre din viața sa, pleacă, sau se arată a fi incapabil» (don Giussani).

Dragi prieteni, vă doresc să trăiți pelerinajul cu o privire plină de duiosie și de simpatie față de umanul care este în voi. Datorită unui gest de prietenie față de voi înșivă faceți sacrificiul de a veghea toată noaptea. Astfel, veți putea retrăi experiența descrisă de poetul Antonio Machado: «Inima mea va fi adormit? / Stupi, voi ai visurilor mele, / ci nu mai lucrați? A secat / fântâna gândirii? / Sunt goale gălețile / rotitoare, de umbră pline? // Nu, inima-mi nu doarme. / E trează, de-a pururi trează. / Nici doarme, nici visează, / privește, cu ochii deschiși, / depărtate semne și ascultă / la marginea mării liniști». Și Imnul Laudelor călugărițelor trapiste de la Vitorchiano va fi ca o notă predominantă la fiecare pas: «În prag de zori de ziuă / veghem în așteptare: / tace făptura-ntreagă și / cântă-ncet misterul. // Privirea noastră cată / un Chip în întuneric». Și voi vegheați fizic, în timp ce noaptea învăluie toate lucrurile.

De ce căutăm un Chip? Datorită unei întrebări la care nu știm să răspundem. Cine n-o fi experimentat niciodată acel sentiment de neputință care țâșnește din adâncul experienței? Cum să nu cădem în frică și disperare? Pur și simplu ținând ochii deschiși, ca să vedem la orizont cum apare o licărire de viață care să ne spună că nu suntem singuri. Susțineți-vă unul pe altul în efortul vostru ca să nu vă lăsați învinși de deznădejde și ca să nu încetați niciodată să vă confrunțați cu acea exigență care se află în adâncul fiecărei solitudini autentice. Doar așa veți putea detecta un răspuns.

«Nu vei mai fi singur, niciodată». Cine poate spune așa ceva? Doar Cristos, datorită companiei profunde pe care o trăiește cu Tatăl: «Eu nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu mine» (*In* 16,32). El este unicul căruia îi pasă de tot ce este în noi și răspunde la nevoia noastră. «În timpul acesta, corabia era învăluită de valuri în mijlocul mării; căci vântul era împotrivă. Când se îngâna ziua cu noaptea, Isus a venit la ei, umblând pe mare. Când L-au văzut ucenicii umblând pe mare, s-au înspăimântat și au zis: „Este o nălucă!” Și, de frică, au țipat. Isus le-a zis îndată: „Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!”» (*Mt* 14,24-27). Nu îi liniștește ținându-le un discurs sau spunându-le vreo formulă, ci cu însăși prezența Sa, companie pe care Dumnezeu i-o face omului. Așa cum ne spune papa Francisc, «dacă El trăiește, [...] nu vor mai fi nici singurătate, nici abandon. Chiar și dacă toți ar pleca, El va fi aici, așa cum a promis: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor”» (*Christus vivit*, 25).

Se poate trăi doar pentru ceva care se întâmplă acum. Așa cum a fost la începuturile creștinismului, Misterul ajunge la noi printr-o prezență care are niște trăsături foarte umane, cea a unor persoane care provoacă în noi atât de multă uimire prin felul lor de a trăi lucrurile de zi cu zi, încât le simțim imediat foarte aproape și la îndemâna noastră, fiindcă ne îmbrățișează așa cum suntem și ne permit să înfruntăm cu speranță chiar și momentele cele mai întunecate.

Vă doresc să aveți perseverența unui drum, în această noapte și, în special, în zilele care urmează, ca să descoperiți trăsăturile inconfundabile ale mării Prezențe care vă trage cu ochiul prin chipul martorilor Săi, azi, în cadrul vieții Bisericii.

Fecioara, care a găzduit în pântecul ei Cuvântul făcut trup, să vă permită să experimentați compania indestructibilă a Celui care este printre noi, astfel încât să transpară în viața voastră.

Drum bun în compania Misterului!

Don Julián Carrón

Milano, 29 mai 2019